

# Hvad ser du?

Den *franske* folkeafstemning om Europa-unionen gav det modsatte resultat af den *danske*, men med samme lille margin. Kommentatorerne har travlt med at forklare, hvorfor det i Danmark blevet nej, men i Frankrig et ja, når forskellen imellem ja og nej stemmerne begge steder var nærmest minimal. Der gives kun een forklaring: *således ville Gud det!*

\*

Den store uro på valutamarkedene har afsløret, hvor lidt mellemfolkelige aftaler om faste valutakurser betyder, når det virkelig gælder. De økonomisk stærkeste stater er kun kolosser på lerfodder.

Uroen har afsløret, at mammon er den verdens gud. Det er uhyggeligt at tænke på, hvilken magt valutahandlere har. Den moderne elektronik har gjort det muligt for dem med sekunders varsel at bringe et lands økonomi i vanskeligheder.

Uden den hellige Herre og Skaber bygger menneskene på sand. Huset eller husene synker i grus, når uvejret sætter ind.

\*

Men ingen røst lyder fra nogen politisk leder: »Lad os frygte og ære Gud!« De fortsætter med deres egne planer og leder folkene ud i et stadig tættere mørke.

Det franske ja og det danske nej er ikke tilfældigheder. Gud ved, hvor han vil føre folkene hen.

*Frankrig* hører hjemme i en konstellation af stater omkring *Middelhavet*, men det gør *Danmark* ikke.

\*

Den virkelige magt ligger ikke hos dem, der har magten, men hos de magtesløse, der frygter Gud og går ind i deres kammer for som den fattige enke at holde ud i bøn.

Mon Menneskesønnen skal finde troen på jorden, når Han kommer igen? Mon han skal finde nogle, der holder ud i bønnen med håb imod håb?

\*

Under valutauroen havde ledende danske politikere mod til at sige, at den danske krone var stærk. De sagde det med en vis stolthed. Sandheden er imidlertid, at der skal såre lidt til, for at kronen vakler, thi

den styrke, der tales om, kan være borte i løbet af nogle timer.

Det ville være bedre, om vore ledere sagde: »Kronen anses for tiden for at være stærk, men det kan hurtigt ændre sig – lad os bede til Gud den Almægtige om nåde, så vi får vort daglige brød og kan hjælpe de nødstedte og lidende ud over jorden!«

\*

Politikerne har travlt med at løse problemer. Desværre har kristenheden også travlt med at løse sine problemer. Der er næsten ingen, der har travlt med at *blive stille*.

I krisetider er det endnu vigtigere ikke at have travlt, men blive stille for Gud.

Vi har ikke løsningen på noget problem – men vi kan søge Gud!

\*

Vi sendte i midten af september et brev til deltagerne i *bønnevagten for Danmark*.

Jeg er ængstelig for, at adskillige bønnevægttere imidlertid *ikke* har modtaget dette brev.

Det skyldes forskellige administrative forhold, der ikke er i den orden, de gerne skulle være i.

Jeg anmoder derfor enhver, der ikke har modtaget vort brev, om at rette henvendelse til os enten skriftligt eller telefonisk (62 50 19 19).

Tilgiv denne mangel på orden!

\*

Jeg har ikke været opmærksom på, at det kammer, Herren formaner os til at gå ind i for at bede, ikke er et specielt rum i huset, men det kammer, hvor man opbevarede vin og olie, mel og brød. Vi ville måske kalde det for spisekammeret (se *Adolf Schlatters* betragtning over Matt. 6,6 – den anden af hans små betragtninger).

Der er noget befriende herved. *Wetterlunds* Moder gik ind i klædekammeret, når hun ville samle sig i bøn.

Adolf Schlatter var en af disse sjældne skikkelser, som Gud oprejser, for at hans Ord skal blive forkyndt, friet af tidens tanker og strømninger.

Han var begavet langt ud over det sædvanlige, beherskede som ganske ung alle de klassiske sprog (latin, græsk, hebraisk) foruden filosofiens historie. Men i modsætning til mange højt begavede var

han født på ny og præget af en herlig kombination af fuldkommen frihed og ægte ydmyghed.

Endnu før han var fyldt 30 år, havde han skrevet en bog, der skulle blive et hovedværk i den teologiske verden: *Der Glaube im Neuen Testament* (Troen i Det nye Testamente). Den udkom første gang i 1885, blev derefter genoptrykt i oplag efter oplag – mit eksemplar er trykt i 1982.

Jeg fatter ikke, at en trediveårig mand var i besiddelse af en sådan modenhed og en så befriende selvstændighed.

Bogen er på ca. 600 sider og blev skrevet i løbet af nogle måneder (dog knap så stor i første oplag, senere udvidet). Schlatters arbejdsevne var livet igennem kolossal – og dog var han aldrig febrilsk, men i hvile.

Han blev enkemand, da han var omkring de 50 år og levede resten af sit lange liv (han blev 86 år) alene. Under første verdenskrig mistede han en søn, der faldt på vestfronten. Han kendte til sorg – en tid lang endda til en depression, der berøvede ham hans lyst til at arbejde – men Herren førte ham igennem, så han fik endnu mere at forkynde.

Hans bøger er ikke let tilgængelige, fordi hans sprog ikke er flydende. Han var tysk-talende svejtser, men virkede hele sit liv i Tyskland. Han skriver et ejendommeligt tysk, som man må læse langsomt, men som er meget talende, når man får fat i det.

Han var aldrig legemligt syg. Til det sidste arbejdede han med Guds ord, kommenterede hele Det nye Testamente, var studenterne og mange andre en viis og utrættelig sjælesørger, prædikede ude og hjemme, tog ikke sig selv højtideligt, men havde den værdighed, som grebtheden af Kristus skænker.

Da han en morgen blev liggende i sengen, var det hans sidste dag hernede. Han sov ganske stille ind hen på formiddagen.

Han bryder med enhver form for hjemmelavet fromhed, så hele opmærksomheden bortvendes fra mennesker til Kristus alene.

Findes den slags professorer i dag? Jeg håber det!

\*

Vor broder *Ove Falg* blev kendt af mange, da han skrev sin artikel: *Hvorfor jeg siger Nej!* (Se martsnummeret af *Mod Målet*).

På *Nyborg Strand* trængte hans ord ind i hjerterne.

Han er 92 år gammel – men nu er det aftalt, at vi holder nogle møder sammen i *København*.

Torsdag d. 12. og fredag d. 13. november har vi møde kl. 19.30 i *Østerbrohuset, Århusgade 103*, og søndag d. 15. kl. 10 i *Medbogerhuset, Ahlefeldts-gade 33*.

\*

Om disse møder ved vi ikke andet, end at vi føler, vi skal afholde dem. Vi kalder dem ikke ved noget navn (vækkelsesmøder, opbyggelige møder, samtalemøder eller lign.), og vi har endnu ikke klarhed over, hvilket ord der skal forkyndes – ud over at det skal være Guds ord!!

Vi er taknemmelige for forbøn for disse korte møder.

\*

Ove Falg er, som nævnt, 92 år og har et svækket syn. Det er, menneskelig talt, noget af et vovestykke i hans alder at rejse fra *Frankrig*, hvor han bor, herop for at holde nogle møder. Jeg ved, at mange omslutter Herrens gamle tjener med forbøn.

\*

Det ord, der *udgår* af Guds mund, kan aldrig vende tomt tilbage; det udfører, hvad der behager Gud, og *fuldbyrder* det hverv, han gav det (Esaj. 55,11).

Det ord behøver vi ikke at gøre reklame for. Det udretter uden vor hjælp Guds gerning.

Vor opgave består i noget andet: at tale det ord, der *udgår* af Guds mund. Gør vi det, skal Gud nok se til, at hans ord udretter, ja fuldbyrder det hverv, han gav det.

Fordi vi siger noget rigtigt, er det ikke dermed givet, at ordet *udgår* af Guds

mund. End ikke fordi vi siger noget bibelsk, er det dermed givet, at ordet udgår fra Gud.

Vor opgave er at sige, hvad Gud nu vil have sagt. Hvis vi måler vor forkyndelse med denne målestok, vil meget, formodentlig det meste falde til jorden som *vor* tale, men ikke Guds!

Vi må stå i Guds fortrolige råd, helt stille og afhængige af Ham. Da kan det være, at han i sin dybe nåde åbner Skriften for os på en sådan måde, at nu mærker vi, at ordet udgår af hans mund – da har vi noget at sige – og da giver han os nåde til at tale, så det fornemmes, at det er Ham, der taler.

Så er det ligegyldigt, om jeg taler til to mennesker eller til to tusinde, thi Gud søger for, at det ord, der udgår af hans mund, udretter hans vilje.

Det sker ofte, at Guds levende ord lyder ved et møde, hvor der ikke er overvældende mange – men det berører nogle hjertet dybt og afgørende – fra dem breder Ordets virkninger sig som ringe i vand – på en måde, som ikke forud kunne beregnes, lader Gud sit livgivende ord komme til ukendte mennesker – det virker fortsat og vender først tilbage, når det har fuldført sin, d.v.s. Guds gerning!

\*

Alt andet er nyttesløst. Hvis Ordet udgår af Guds mund, skaber det, hvad han vil skabe og udrette. Hvis ikke det udgår af Guds mund, hjælper intet andet. Så enkelt og så radikalt er det.

Derfor ved enhver, hvad han/hun bør bede om: »Giv mig og giv dine udvalgte øren, der hører, hvad Ånden *taler* til menighederne i dag!«

Kristenhedens problemer løses ikke ved, at vi løser dem, men ved, at vi bliver stille og hører, hvad Gud vil sige.

Den stilhed frygter mange kristne for, ikke mindst mange kristne ledere. De bærer, måske uden at være sig det bevidst, på

en hemmelig frygt for, at det første, de vil høre, hvis de virkelig lyttede til Gud, var hans dom over deres arbejde.

De frygter, at Gud siger Nej til alt det, de har slidt og stridt med. Et sådant Nej betyder jo, at de også må sige Nej dertil – og det betyder atter, at hvad så? – ja, hvad så? – og denne »håbløse« situation med den dybe ydmygelse vil de undgå.

Ak, dermed undflyer vi Guds sande nåde og nyskabende kraft! Vi giver ham ikke frie hænder, men holder hænderne fast på det, som vi anser som vort!

Men så har vi intet at forkynde, selv om vi bliver ved med at prædike ud fra Ordet så godt, vi nu kan. Thi nu har vi lukket vort øre for det ord, der udgår af Guds mund. Nu kommer han ikke til orde, som han vil, selv om vi bliver ved med at citere Bibelen og henvise til den.

Det er tragisk, at vi i kristenheden mere og mere har vænnet os til at gå til møder og gudstenester, hvor ordet lyder, men det fornemmes ikke, at det udgår af Gud den Almægtiges mund – man nikker måske godkendende til det – eller man slumrer – eller man lader sig heppe op af nogle sjælelige stimulanser – men ingen frygter, ingen bæver, ingen møder Gud, ingen betages af hans nåde, ingen bøjer sig inderligt for ham – man går hjem som den samme, der kom.

Det er blevet hyggeligt at gå til møde – hyggeligt at mødes – for man møder ikke Gud!

\*

Lad os anråbe Gud om at *vække os* – skulle det end gøre ondt at blive vækket af Ham!

\*